

- 6) Når den nationale ret har fastslået, at der foreligger et misbrug af flere på hinanden følgende ansættelser af den vedtægtsmæssigt, midlertidigt ansatte vikar hos SERMAS, idet denne ansættelse sigter mod at dække permanente og strukturelle behov for levering af ydelser fra de vedtægtsmæssigt fastansatte medarbejdere, og der ikke findes noget effektivt middel i den nationale retsorden til at sanktionere et sådant misbrug og til at eliminere konsekvenserne af tilsidesættelsen af den EU-retlige bestemmelse, skal § 5 i rammeaftalen i bilaget til direktiv 1999/70/EF da fortolkes således, at den forpligter den nationale ret til at træffe effektive og afskrækkende foranstaltninger, som sikrer rammeaftalens effektive virkning, og dermed til at sanktionere et sådant misbrug og eliminere konsekvenserne af tilsidesættelsen af den pågældende EU-retlige bestemmelse ved at undlade at anvende den nationale bestemmelse, som er til hinder herfor?

Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, og som Den Europæiske Unions Domstol fastslog i præmis 41 i dom af 14. september 2016, forenede sager C-184/15 og C-197/15 ⁽²⁾:

Vil det da være foreneligt med de mål, der forfølges med direktiv 1999/70/EF at ændre det tidsbegrænsede vedtægtsmæssige ansættelsesforhold som vikaransat/hjælpepersonale/afløser til et stabilt vedtægtsmæssigt ansættelsesforhold, eventuelt i form af en betegnelse som fastansat offentlig ansat eller tidsubegrænset offentlig ansat med den samme stabilitet i ansættelsen som de sammenlignelige vedtægtsmæssigt fastansatte medarbejdere, som middel til at forhindre eller sanktionere misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelsesforhold og eliminere konsekvenserne af tilsidesættelsen af EU-retten?

- 7) I tilfælde af misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelsesforhold, kan ændringen af den vedtægtsmæssige tidsbegrænsede ansættelse som vikar til et tidsubegrænset eller fast ansættelsesforhold da fortolkes således, at den alene opfylder målsætningerne i direktiv 1999/70/EF og rammeaftalen, såfremt den vedtægtsmæssigt og tidsbegrænset ansatte, som har været berørt af misbruget, nyder samme og identiske ansættelsesvilkår som det vedtægtsmæssigt fastansatte personale (med hensyn til social sikring, forfremmelse, besættelse af ledige stillinger, faglig uddannelse, tjenestefrihed, orlov, bevillinger og tilladelser, passive rettigheder og ophør af ansættelsen, samt deltagelse i de opslæde prøver med henblik på besættelse af ledige stillinger og forfremmelser) i overensstemmelse med principperne om kontinuitet og uafsættelighed, og med alle de iboende rettigheder og forpligtelser, således at de er sikret lige vilkår i forhold til de vedtægtsmæssigt fastansatte it-medarbejdere?
- 8) Pålægger [EU]-retten en pligt til at efterprøve endelige domme/forvaltningsakter under de her beskrevne omstændigheder, når de fire betingelser, der er anført i dom Kühne & Heitz NV (C-453/00, af 13.1.2004) ⁽³⁾, er opfyldt, nemlig 1) at forvaltningen og domstolene efter spansk ret har kompetence til at efterprøve afgørelsen, om end med de anførte begrænsninger, som gør det yderst vanskeligt eller umuligt, 2) at de pågældende afgørelser er blevet endelige som følge af en dom afsagt af en national ret, der traf afgørelse som øverste eller eneste instans, 3) at den nævnte dom er baseret på en fortolkning af [EU]-retten, som ikke er i overensstemmelse med Domstolens praksis, og dommen er blevet afsagt, uden at Domstolen forud herfor var blevet forelagt et præjudicielt spørgsmål, og 4) at den berørte part straks efter at have fået kendskab til denne praksis har rettet henvendelse til forvaltningsorganet?
- 9) Kan og skal de nationale retter i deres egenskab af europæiske retter, som skal sikre EU-rettens fulde virkning i medlemsstaterne, pålægge medlemsstaternes administrative myndigheder inden for rammerne af deres respektive kompetencer at vedtage de bestemmelser, som er nødvendige for at ophæve de nationale retsfor skrifter, som er uforenelige med EU-retten generelt og med direktiv 1999/70/EF og dets rammeaftale i særdeleshed?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EF af 28.6.1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (EFT 1999, L 175, s. 43).

⁽²⁾ Dom af 14.9.2016, Martínez Andrés y Castrejana López (forenede sager C-184/15 og C-197/15, EU:C:2016:680).

⁽³⁾ Dom af 13.1.2004, Kühne & Heitz (C-453/00, EU:C:2004:17).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) den 13. februar 2018 —
Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) mod Administración General del Estado**

(Sag C-105/18)

(2018/C 161/28)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)

Sagsøgt: Administración General del Estado

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal det miljøretnlige princip om, at »forureneren betaler«, der er omhandlet i artikel 191, stk. 2, TEUF, og artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF ⁽¹⁾ af 23. oktober 2000, som fastsætter princippet om dækning af omkostninger ved forsyningspligtigheder og foreskriver en passende økonomisk analyse af vandanvendelsen, fortolkes således, at de er til hinder for indførelsen af et gebyr for anvendelse af indvand til elektricitetsproduktion som det i hovedsagen omtvistede, som hverken tilskynder til en effektiv vandanvendelse eller fastlægger ordninger med henblik på bevarelse og beskyttelse af de offentlige vandressourcer, og hvis kvantificering på ingen måde er knyttet til kapaciteten til at forårsage skade på de offentlige vandressourcer, idet gebyret udelukkende har fokus på muligheden for at skabe indtægter fra producenterne?
- 2) Er en afgift som det i hovedsagen omhandlede vandgebyr, som udelukkende berører vandkraftproducenter, der udøver virksomhed i regionsoverskridende vandløbsopland, og ikke producenter, der er indehavere af koncessioner i regionsinternt vandløbsopland, samt producenter, der anvender vandkraftteknologi, og ikke producenter, der anvender andre former for teknologi, forenelig med princippet om ikke-forskelsbehandling af de aktører, der er omhandlet i artikel 3, stk.1, i direktiv 2009/72/EF ⁽²⁾ af 13. juli 2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet?
- 3) Skal artikel 107, stk. 1, TEUF fortolkes således, at opkrævning af et vandgebyr som det omtvistede, som er til skade for vandkraftproducenter, der udøver virksomhed i regionsoverskridende vandløbsopland, udgør ulovlig statsstøtte, idet der indføres en asymmetrisk afgift for den samme teknologi, som pålægges alt efter anlæggenes placering og ikke pålægges producenter af elektricitet fra andre kilder?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23.10.2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger (EFT 2000, L 327, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/72/EF af 13.7.2009 om fælles regler for det indre marked for elektricitet (EUT 2009, L 211, s. 55).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) den 13. februar 2018 —
Energía de Galicia (Engasa) S.A. mod Administración General del Estado**

(Sag C-106/18)

(2018/C 161/29)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Energía de Galicia (Engasa) S.A.

Sagsøgt: Administración General del Estado